

Πανηγυρικός Εσπερινός της Αγίας Τριάδος στο Πανόραμα Βεροίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Το απόγευμα της Κυριακής της Πεντηκοστής, 31ης Μαΐου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος Πανοράματος Βεροίας.

Μετά τον Εσπερινό η νεοϊδρυθείσα, με πρωτοβουλία του Προϊσταμένου Πρωτ. π. Ιωάννη Κιουλέ, Ενοριακή Χορωδία παρουσίασε στο προαύλιο του Ιερού Ναού ένα σύντομο καλλιτεχνικό πρόγραμμα με την καθοδήγηση του κ. Πέτρου Ρίστα.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομάς χαρισμάτων».

Ἐσπέρας τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς καί ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία προετοιμάζεται γιά νά τιμήσει αὔριο τό τρίτο πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος, τό Πανάγιο Πνεῦμα, τόν Παράκλητο, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπιφοίτηση καί ἡ παρουσία στόν τόπο ὅπου ἦταν συνηθρισμένοι οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου δημιούργησε τό μέγα θαῦμα πού ἑορτάσαμε σήμερα. Δημιούργησε τό θαῦμα τό ὁποῖο περιγράφει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Λουκᾶς στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καί συνοψίζει ὁ ἱερός ὕμνογράφος στή φράση τοῦ στιχηροῦ τοῦ Ἑσπερινοῦ: «Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομάς χαρισμάτων».

Πράγματι παράξενος ὁ ἦχος πού συνόδευσε τήν ἄφιξή του, «ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας», σάν πνοή δυνατή πού τό πέρασμά της ἀκούεται, γιατί σαρώνει τά πάντα. Καί αὐτό ἔκανε καί τό Πανάγιο Πνεῦμα: ἦρθε στή γῆ ἀπό τόν οὐρανό, πέρασε ἀπό τίς κλειστές πόρτες καί τά σφραγισμένα παράθυρα τοῦ ὑπερώου, ὅπου ἦσαν «προσκαρτεροῦντες τῇ προσευχῇ» οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, περιμένοντας τήν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεώς του. Ἦρθε σάν βίαιος ἄνεμος καί μετέβαλε τά πάντα.

Ἐδιωξε τόν φόβο ἀπό τίς ψυχές τῶν μαθητῶν, πού εἶχαν κλειστεῖ ἐκεῖ «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων», καί τίς γέμισε μέ θάρρος καί πίστη στόν Χριστό καί στή δύναμή του. Ἐδιωξε τήν ἀνησυχία καί τήν ἀμφιβολία, πού τούς ἔκανε νά περιμένουν συνεσταλμένοι καί δειλοί στό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀναμιμνησκόμενοι τίς ἡμέρες ἐκεῖνες πού ἦταν κοντά τους ὁ Διδάσκαλός τους. Ἐδιωξε τίς ἀπορίες καί τά ἐρωτηματικά πού διατηροῦσαν φυλαγμένα στήν ψυχή τους ἀπό τότε πού ἄκουαν τόν Χριστό νά τούς διδάσκει καί δέν μπορούσαν νά κατανοήσουν ὀρισμένα ἀπό ἐκεῖνα πού τούς ἔλεγε. Ἐδιωξε τά σύννεφα τῆς θλίψεως καί τῆς ἀβεβαιότητος πού τούς προξενοῦσε ἡ ἀπουσία τοῦ Διδασκάλου τους.

Δέν ἦταν ὁμως μόνο τό παράξενο ἄκουσμα, ἦταν καί τό παράξενο θέαμα. Ἦταν οἱ γλώσσες τοῦ πυρός, πού διαμεριζόταν ἐπάνω ἀπό τούς μαθητές τοῦ Κυρίου. Ἦταν οἱ γλώσσες τοῦ πυρός, πού δέν τούς κατέκαιαν ἀλλά θέρμαιναν τήν ψυχή τους καί φώτιζαν τόν νοῦ τους γιά νά κηρύξουν τόν Χριστό στά πλήθη πού εἶχαν συρρεῦσει. Ἦταν οἱ γλώσσες τοῦ πυρός, πού δέν μεριζόταν ἀπλῶς στόν καθένα ἀπό τούς ἀποστόλους ἀλλά μοίραζαν καί τή χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μοίραζαν τά χαρίσματά του, αὐτά πού τούς μετέτρεψαν ἀπό ταπεινοῦς ἀλιεῖς σέ ἐμπνευσμένους κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλα τά μήκη καί τά πλάτη τοῦ κόσμου.

Αὐτό τό παράξενο ἄκουσμα καί τό παράξενο θέαμα σηματοδοτεῖ τήν ἐπιδημία καί τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Γιατί θά ἔπρεπε καί οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ νά κατανοήσουν μέ κάποιον αἰσθητό τρόπο τή μεγαλειώδη αὐτή ἐπιφοίτηση τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Παναγίας Τριάδος.

Καί δέν θά μπορούσε νά ἔχει τό ἅγιο Πνεῦμα μία μορφή συνηθισμένη καί κοινή, ἀλλά μία μορφή συμβολική καί ἀσυνήθιστη, μία μορφή πού θά ἦταν ξεχωριστή καί ιδιαίτερη, καθώς ξεχωριστό καί μοναδικό εἶναι καί τό Πανάγιο Πνεῦμα, ἀλλά καί μία μορφή πού θά ὑποδήλωνε τίς θεῖες του ιδιότητες καί τά θεῖα χαρίσματα πού διένειμε στους ἀνθρώπους.

Σήμερα ζούμε σέ μία έποχή κατά τήν όποία οί άνθρωποι και ιδίως οί νέοι άναζητοϋν παράξενα θεάματα και παράξενα άκούσματα και έντυπωσιάζονται από αυτά, ώστε συχνά έξαρτῶνται από αυτά και δέν έξετάζουν και δέν έλέγχουν ούτε ποιά εἶναι ή προέλευση και ή άφετηρία τους ούτε ποιές συνέπειες μπορεί νά έχουν για τή ζωή τους. Και όλα αυτά ένῶ τό άγιο Πνεϋμα συνεχίζει νά προσφέρει μέσα στην Έκκλησία τοϋ Χριστοϋ αυτό τό ξένο άκουσμα και τό ξένο θέαμα πού έλκύει τήν ανθρώπινη ψυχή. Γιατί τό άγιο Πνεϋμα ένοικεί στην Έκκλησία και πνέει όπου θέλει, άλλοτε ως αύρα λεπτή και άλλοτε ως πνοή βιαία· άλλοτε ως πϋρ πού φλογίζει τίς ψυχές και φωτίζει τόν νοϋ και άλλοτε ως πϋρ πού καθαίρει από τήν άμαρτία όσους τό επικαλοϋνται και όσους τό δέχονται. Ένοικεί τό άγιο Πνεϋμα στην Έκκλησία και στίς ψυχές τῶν πιστῶν και τίς μεταποιεί άλλα και τίς άγιάζει. Και μετατρέπει άμαρτωλούς σέ άγίους, πονηρούς σέ άγαθούς, ληστές σέ οικήτορες τοϋ παραδείσου, τελῶνες σέ εϋαγγελιστές, άγραμμάτους σέ σοφούς, όργίλους σέ πράους, ύπερηφάνους σέ ταπεινούς, σκληρούς σέ έπεικειίς, χωρίς κανείς νά μπορεί νά έξηγήσει όλες αυτές τίς μεταβολές μέ τή λογική. Γιατί όλες αυτές εἶναι οί θαυμαστές ένέργειες τίς όποιες έργάζεται τό Πανάγιο Πνεϋμα στόν κόσμο και στίς ψυχές τῶν ανθρώπων. Εἶναι τά ξένα άκούσματα και τά ξένα θεάματα τῶν όποίων εἶναι ό αίτιος και τά όποια έπιτελεῖ για νά μάς όδηγήσει στή σωτηρία.

Γι' αυτό άς εϋχαριστοϋμε τόν Θεό πού μάς χάρισε τό άγιο Πνεϋμα για νά μένει στόν κόσμο έως τής συντελείας τοϋ αἰῶνος, και άς φροντίζουμε νά έχουμε τήν ψυχή μας άνοικτή για νά δεχόμεθα τή χάρη του, για νά δεχόμεθα τήν πνοή του, για νά δεχόμεθα τό φῶς και τό πϋρ του νά μάς καθαίρει και νά μάς άγιάζει, ώστε νά έπιτύχουμε μέ τή χάρη του και τήν εϋλογία του τή σωτηρία τής ψυχής μας.

